

[Erhard Jakobsen]

blot gentager det, der blev sagt indledningsvis, og som er tilbagevist adskillige gange, for så er vi jo ikke nået spor videre under den debat, der har været her.

(Kort bemærkning).

Kent Kirk (KF):

Jeg må støtte hr. Erhard Jakobsen i det, han lige har sagt. Jeg kan ikke se, som hr. Anker Jørgensen var inde på, at der her er tale om, at man giver Parlamentet væsentlig større indflydelse. Den samarbejdsprocedure, der er tale om, vil alene medføre, at Ministerrådet og Parlamentet fremover vil lytte noget mere til hinanden – det vil de blive tvunget til – men det er stadig væk Ministerrådet, der træffer beslutningerne. Der vil undertiden, men jeg tror, det vil være meget sjældent, kunne opstå en situation, hvor Parlamentet med absolut flertal, på tværs af nationale interesser og på tværs af partiskel, forkaster et forslag fra Ministerrådet, men det vil stadig væk være Ministerrådet, der skal træffe beslutningen, men så skal det alene ske med enstemmighed, altså en situation, hvor Danmark lige pludselig får en vetoret i Ministerrådet, når det drejer sig om det indre marked, teknologi og forskning.

Jeg vil herefter gerne knytte en kommentar til spørgsmålet om, hvad et nej til dette forhandlingsresultat betyder. Hr. Anker Jørgensen bekræfter nu, at det i hvert fald ikke betyder, at Danmark skal forlade EF, men jeg er bare nervøs for, at det hverken er hr. Anker Jørgensen, hr. Ivar Nørgaard eller andre, der kommer til at træffe den beslutning. Jeg er nervøs for, at det måske bliver hr. Craxi eller hr. Mitterand og andre politikere i EF-landene, der siger: nu kan vi ikke fortsætte med et land, som prøver på at blokere det, vi finder nødvendigt. Det er det, der kan blive den politiske situation. Jeg ved godt, at man ikke vil se denne situation i øjnene, men jeg er bange for, at det kan blive en politisk realitet i løbet af få år.

(Kort bemærkning).

Ivar Nørgaard (S):

Det nytter ikke noget, at hr. Erhard Jakobsen og borgerlige ordførere og politikere gentager nogle påstande i flere timer og så tror, at disse påstande får større værdi af denne

gentagelse. Det er jo i virkeligheden hr. Erhard Jakobsens argumentationsform: hvis man har gentaget nogle forkerte påstande her fra talerstolen i 3–4 timer, må vi andre acceptere dem som rigtige. Den form kan vi naturligvis ikke acceptere.

Hr. Craxi og hr. Mitterand, som netop blev nævnt, er socialdemokrater i nogle meget store lande, og de handler ud fra deres landes interesser, men socialdemokrater i små lande har også lov til at handle ud fra deres små landes interesser, og det er det, vi tillader os. Jeg har siddet i Ministerråd af forskellig art i 8 år i træk, og jeg har været vidne til snesevis af tilfælde, hvor Frankrig og England har blokeret meget vidtgående planer, som alle andre lande var enige om – England og Frankrig er stadig medlemmer af EF.

Nu siger hr. Erhard Jakobsen og de borgerlige, at dette her bare er en ganske lille ting, som ikke er vigtig. Det tillader vi os at sige nej til. Skulle Danmark så blive smidt ud, fordi vi siger nej til noget, der ikke betyder noget, mens de andre har kunnet sige nej til noget enormt vigtigt? Jeg synes, det er aldeles selvopgivende for Danmarks repræsentanter at sige, at vi bliver smidt ud, fordi vi ikke følger os efter de andre. Det er fuldstændig urimeligt. Vi har samme ret i Danmark til at sige nej, som de andre har.

Det er også forbløffende at høre udenrigsministeren sige, at England og Frankrig indtil for nylig også sagde nej, men at vi, pludselig da hr. Mitterand og fru Thatcher ændrede holdning, også skulle gøre det. Hvorfor i alverden skulle vi det, hvis vi ikke er overbevist? De må overbevise os om, at traktatændringer er nødvendige.

(Kort bemærkning).

Dohrmann (FP):

Jeg lagde mærke til, at hr. Anker Jørgensen ikke med ét ord kritiserede det forhandlingsforløb, der havde været nede i EF. Jeg tager det som et udtryk for, at hr. Anker Jørgensen mener, at regeringen har ført forhandlingerne i EF lige efter bogen, altså efter de retningslinjer, der er udstukket af markedsudvalget.

Nu ligger der en pakke på bordet, og da hr. Anker Jørgensen ved gentagne lejligheder fremstiller sig selv som den kommende stats-